

Vejen fra Babylon til Jerusalem

Med en række bibelcitater og citater af den hellige Augustin, udlægger forfatteren begrebet *vejen* og viser, hvordan Kristus netop er den vej, som fører til Faderen

Af Christiana Reemts OSB ¹

Introduktion

Også i vor tid tror de fleste mennesker på Gud eller i det mindste, at der findes en eller anden slags højere væsen. Mindre sikkert synes det, at der findes en tilgang, en vej til Guds virkelighed, og at Gud, selv hvis han eksisterer, ønsker at komme i kontakt med os. Ville det ikke være rigtigere at forestille sig Gud så ophøjet, at han slet ikke bemærker mennesket i dets lidenhed?

De store verdensreligioner tilbyder sig som hjælp på vor spørgen; de er veje til Gud, og hver af dem lover at vise en ny og bedre vej til ham. Deres mangfoldighed skaber ganske vist et nyt problem for os: Hvorfra skal jeg kunne vide, hvilken én der er den sande? Er de ikke alle lige sande? Er det ikke ligegyldigt, om jeg er en god buddhist, hindu, muslim eller kristen?

Rent faktisk ser det ud, som om kristendommen, når vi slår op i Det Nye Testamente, med sit budskab om Jesus Kristus i første omgang ikke forkynder andet end en sådan ny vej. Menneskene ser i Jesus en profet og tiltaler ham som en, der kender vejen: "Mester, vi ved, at du er sanddru og lærer sandt om Guds vej og ikke retter dig efter andre, for du gør ikke forskel på folk".² I det følgende bliver det imidlertid hurtigt tydeligt, at den vej, som Jesus lærer, ikke er en vej til højere erkendelse, ikke en vej til mystisk fordybelse og heller ikke en modig handlingens vej, men derimod en vej ind i

¹ Artiklen gengiver et foredrag, der blev holdt i august 1999 i benediktinerindeabbediet *Mariendonk*, hvor forfatterinden, f. 1957, er abbedisse. Teksten blev bearbejdet med henblik på offentliggørelse, hvorved karakteren af talesprog blev bibeholdt. – Oversat af Inger Touray.

² Matt 22,16

den forsmædelige død. Jesus beskriver selv denne vej: "Se, vi går op til Jerusalem, og menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og de skriftkloge".³

Efter Kristi opstandelse samles den adspalttede menighed af disciple og lever i efterfølgelse af deres herre på den vej, som han har levet som et forbillede for dem. "Vejen" – også kaldet "den nye vej" – bliver ligefrem et navn for kristendommen.⁴ Paulus betegner denne vej nærmere som kærlighedens vej,⁵ troens vej,⁶ sandhedens vej⁷ og retfærdighedens vej.⁸

Et menneske, der går denne vej, kommer til Gud.

Man kunne nu forstå det hidtil sagte rent moralsk, som et opråb til at efterligne Kristus som forbillede. Han ville så være grundlæggeren af en religion, som f.eks. Muhammed, og vi som hans disciple ville gå den samme vej med, idet vi i forhold til de udstødte og fattige handler omtrent som ham. Dog – et sted fra Hebræerbrevet lader os spidse øren og ane, at det drejer sig om endnu mere. Der hedder det, at Jesus Kristus har "åbnet en ny og levende vej for os", og vel at mærke, som det udtrykkeligt tilføjes "igennem forhænget, det vil sige ved sit jordiske legeme".⁹ En vej bliver os her forjættet, som i sig selv er levende, en vej, der ikke kun passivt tåler, at vi betræder den, men som bliver aktiv og kommer os i møde. I Johannesevangeliet åbenbarer Jesus sig selv som denne vej med ordene: "Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig".¹⁰

Med at forstå dette så vigtige udsagn skal den hellige Augustin hjælpe os. Den store biskop fra Hippo Regius i Nordafrika har i sine værker igen og igen mediteret over Kristus som vej og beskrevet, hvorhen han fører mennesket.

³ Mark 10,32

⁴ Jf. Apg 9,2: Saulus fnyste stadig af raseri og truede Herrens disciple med mord; han gik til ypperstepræsten og bad ham om breve til synagogerne i Damaskus for at fængsle dem, der hørte til Vejen, og som han kunne finde, både mænd og kvinder, og føre dem til Jerusalem.

⁵ Jf. 1 Kor 12,31 ff: Jeg vil også vise jer en langt bedre vej: Om jeg så taler med menneskers og engles tunger, men ikke har kærlighed, er jeg et rungende malm og en klingende bjælde. Og om jeg så har profetisk gave og kender alle hemmeligheder og ejer al kundskab og har al tro, så jeg kan flytte bjerge, men ikke har kærlighed, er jeg intet. Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet. Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag. Den finder ikke sin glæde i uretten, men glæder sig ved sandheden. Den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt. Kærligheden hører aldrig op. Profetiske gaver, de skal forgå; tungetale, den skal forstumme; og kundskab, den skal forgå. For vi erkender stykkevis, og vi profeterer stykkevis, men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forgå. Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige. Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt. Nu erkender jeg stykkevis, men da skal jeg kende fuldt ud, ligesom jeg selv er kendt fuldt ud. Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre. Men størst af dem er kærligheden.

⁶ Jf. 1 Tim 6,20 f: Timotheus, tag vare på det, der er betroet dig, og vend dig bort fra den ugudelige, tomme snak og indvendingerne fra den kundskab, der med urette kaldes sådan; ved at bekende sig til den er nogle kommet bort fra troen. (Oversættelsen "kommet bort fra troen" gengiver ikke det vej-motiv, der gemmer sig i den græske tekst: *peri tēn pistin êstokhêsan*, som ordret kunne oversættes "kommet på afveje med hensyn til troen". Den tyske Einheitsübersetzung gengiver teksten således: "sind vom Weg des Glaubens abgekommen" Red.).

⁷ Jf. 2 Pet 2,15: Da de forlod den lige vej, fór de vild og slog ind på samme vej som Bileam, Bosors søn, der kastede sin kærlighed på uretmæssig vinding ...

⁸ 2 Pet 2,21: For det havde været bedre for dem slet ikke at have lært retfærdighedens vej at kende end først at lære den at kende og siden vende sig fra det hellige bud, som de har fået overdraget ...

⁹ Jf. Hebr 10,19-20: Brødre, ved Jesu blod har vi altså frimodighed til at gå ind i helligdommen ad den nye, levende vej, som han har åbnet for os gennem forhænget, det vil sige ved sit jordiske legeme ...

¹⁰ Joh 14,6

Udgangspunktet for vejen: Babylon

En vej forbinder to steder. Augustin sammenligner stedet, hvor vi mennesker befinder os, med en stor by, som han kalder for "Babylon".¹¹ Babylon betyder "forvirring", og således bliver allerede med byens navn dens væsen betegnet. Babylon er billedet på denne verden. Mennesket, som befinder sig i byen Babylon, er ikke oprindeligt og af naturen en beboer i denne by, tværtimod hører han i overensstemmelse med sit egentlige væsen – ud fra dét, som Gud har ment med ham og for ham – til en anden by, til Jerusalem, hvis navn Augustin oversætter med "fredens skue". Men gennem synden har han skilt sig fra Gud og er faldet ud af paradiset. Dermed har han ikke kun mistet sin hjemby og er blevet fordrevet til det fremmede, men han har også mistet livet og er nu dødelig. Den verden, mennesket lever i, er kendetegnet ved, at den ikke er hans egentlige hjem, at han i den lever fjernt fra Gud, og at Gud er uden for rækkevidde for ham, selv når han længes efter ham.

Allerede her må vi egentlig standse op og spørge os selv, om vi er parat til at dele dette Augustins synspunkt. Har vi virkelig den følelse, at vi er en slags gæstarbejdere her på jorden, som ville være glade over snart at være hjemme igen? Sikkert ikke spontant. Netop dette véd Augustin også, når han siger, at livet i Babylon er som skabt til at udrydde hjemlængslen efter Gud i mennesket. For hovedkendetegnet ved denne by er dens mangfoldighed, adspredelsen, det brogede leben, netop dét, som er ment med navnet "forvirring" eller "virvar". Mennesket, som lever i Babylon, er så beskæftiget med at jage efter sit livsunderhold, sine ønsker og begær, sin ærgerrighed og stolthed, at han glemmer Gud og sit hjemland.¹² Jorden byder på så megen afveksling og også så meget smukt, at vi selv som troende mennesker inderst inde spørger os selv, hvad vi skal bruge Himmelen til. Mennesket falder aldrig til ro, så længe det bor i Babylon, og synker på den anden side hen i træghed og bekvemmelighed. Dette udsagn af Augustin, som ved første øjekast kan virke paradoksalt, svarer nøjagtigt til dét, som de gamle munkefædre siger om det syndige menneskes indre liv. Han falder aldrig til ro, men styrter sig ustandselig ud i nye projekter og aktiviteter, og der er ikke noget, han afskyr mere, end at være alene. Han befinder sig på en stadig flugt for Gud, for medmenneskenes krav og i sidste ende også for sig selv. Men samtidig er hans liv også kendetegnet ved dovenskab og ulyst; salmen giver udtryk for dette, når det hedder, at man "sidder ved Babylons floder".¹³ Man sidder, og det vil sige, at man er ikke parat til at stå op og begive sig på vej.¹⁴

Derfor må Bibelen igen og igen opfordre til at vågne op, at stå op og så også forblive vågen og ikke straks falde i søvn igen. Jesus siger til den helbredte: "Stå op og gå omkring".¹⁵ Dog ligesom de indbudte i lignelsen om kongen, der holdt bryllup for sin søn,¹⁶ har mennesket i Babylon altid en undskyldning: Han er træt, syg eller har ikke tid. Dog Augustin tager ikke nogen undskyldning for gode varer: Dine fødder gør ondt – Guds ord har også helbredt de lamme. Du ser ikke vejen – Jesus har også gjort de blinde seende.¹⁷

Man kan som indbygger i Babylon forsone sig ganske og aldeles med sin skæbne, men man kan også huske på, hvor man egentlig hører hjemme. Så er man, skønt man bor i Babylon, trods alt med

¹¹ Augustin, Kommentar til Davids Salme 137 (Vulgata 136).

¹² Sammesteds.

¹³ Jf. Sl 137,1

¹⁴ Jf. Augustin, 10. prædiken til Første Johannesbrev. Tysk oversættelse: Gott ist Liebe, Freiburg 1940.

¹⁵ Matt 9,5. (Den danske bibeloversættelse 1992 gengiver ikke det "omkring", som ligger i det græske udsagnsord *peripateô*. Red.).

¹⁶ Matt 22,1-6: Jesus tog til orde og talte igen til dem i lignelser: Himmeriget ligner en konge, der holdt sin søns bryllup. Han sendte sine tjenere ud for at kalde de indbudte til brylluppet, men de ville ikke komme. Så sendte han nogle andre tjenere ud, der skulle sige til de indbudte: Nu er der dækket op til fest; mine okser og fedekalve er slagtet, og alt er rede. Kom til brylluppet! Men det tog de sig ikke af og gik, én til sin mark, en anden til sin forretning, og andre igen greb hans tjenere og mishandlede dem og slog dem ihjel.

¹⁷ Augustin, Kommentar til Johannesevangeliet 34,9. Tysk oversættelse: Des heiligen Kirchenwaters Aurelius Augustinus, Vorträge über das Evangelium des Hl. Johannes, München 1913-1916.

hertet borger i Jerusalem. Augustin nævner en simpel anvendelig målestok, som enhver kan prøve sig selv med: "Kærligheden til Gud lægger grunden til Jerusalem, kærligheden til verden lægger grunden til Babylon. Enhver turde altså spørge sig selv, hvad han elsker; så vil han opdage, hvor han hører til som borger".¹⁸

Målet for vejen: Faderen

Før vi beskæftiger os med vejen selv, vil vi spørge, hvor den fører hen. Vores tema siger det: Til Faderen. Nøjagtig lige sådan kunne man sige: Til Zion, til det himmelske Jerusalem. Dette mål er ikke et mål, som menneskene kunne sætte sig selv, tværtimod, mennesket er normalt tilfreds med langt ringere mål. Gud selv har sat os det mål og med mange billeder talt til os om det i Den hellige Skrift: bryllup, gæstebud, byen af guld. Augustin beskriver målet som uforanderlighed, stabilitet, ro. Dette må dog ikke forlede til at forestille sig Himmelen som en art evig søvn. Freden i Zion har intet til fælles med Babylons træghed. Fred betyder ikke inaktivitet, men i videste betydning frihed for lidelse. Dertil hører først af alt fred for fjenderne. Allerede dem var det, der var ment, når "Fredens land" i Det gamle Testamente blev forjættet Israels folk. Men der menes også friheden for bekymring for livets opretholdelse, freden, der består i at have fri fra arbejde og dermed muligheden for at kunne beskæftige sig med virkelig vigtige ting. Og det betyder fred for døden, for angsten for døden, som holder mennesket fangen i et livslangt slaveri.¹⁹

Det evige liv består i synet af Gud selv. Det er glæde, frihed og fred. Augustin skriver derom: "O, hvilken fred, vi skal se hos Gud! O hellige lighed med englene! O salige skuen, o herlige syn! Vist findes der i Babylon meget smukt, som kan fængsle. Måtte det ikke fængsle dig, måtte det ikke bedrage dig. Er de fries glæde da ikke noget ganske andet end de småtterier af trøst, som fangenskabets kan byde på?".²⁰ Alt, hvad vi har her, er fangenskabets småtterier af trøst i sammenligning med den sande frihed.

Vanskeligt er det rigtignok at forestille sig livet hos Gud. Vores fantasi slår ikke til her. Augustin har følgende mening om vor beskæftigelse i Himmelen: "Dette vil være vor eneste beskæftigelse, uden ophør at synge Halleluja".²¹ Åbenbart gabte hans tilhørere ved denne forestilling og fandt den ikke særlig tilløkkende, for den store biskop må gøre dem udtrykkelig klart, at dette vil blive alt andet end kedeligt. I det liv, som vi nu fører, kan vi ikke holde ud ret længe, meget snart melder vor krop sig med sult, træthed og kedsomhed. Det gælder for enhver glæde, og det gælder også for erfaringen af Guds nærvær. Som en virkelighed oplever vi den kun for minutter. Derfor hører der med til forestillingen om det himmelske liv også forestillingen om et nyt himmelsk legeme, der ikke mere som vort nuværende legeme er trængende og skrøbeligt, men som gør evig glæde mulig for os. "Vi skal jo blive ligesom ham, for vi skal se ham, som han er".²² Augustin: "Når vi er ligesom ham, hvordan skulle vi da kunne blive trætte? Hvorhen skulle vi vende os bort? Vi kan altså være sikre på, brødre, at vi aldrig bliver trætte af at prise Gud og elske Gud. Hvis man ville ophøre med at elske, ville man heller ikke kunne lovprise; men når kærligheden er uendelig, fordi Guds skønhed er

¹⁸ Augustin, Kommentar til Davids Salme 65 (Vulgata 64). Tysk oversættelse: Augustinus, Erklärung zu Ps. 64 (65), Könnte ich dich je vergessen, Jerusalem. Würzburg 1997, s. 52f.

¹⁹ Jf. Hebr 2,14-15: Siden børnene alle er af kød og blod, måtte han også blive det ligesom de, for at han med sin død skulle gøre ham magtesløs, som har dødens magt, nemlig Djævelen, og befri alle dem, som af frygt for døden hele livet igennem havde været holdt nede i trældom.

²⁰ Augustin, Kommentar til Davids Salme 137 (Vulgata 136). Tysk oversættelse: Die Auslegung der Psalmen. Christus und sein mystischer Leib. Ausgevählt und übertragen von Hugo Weber. Paderborn 1955.

²¹ Augustin, Kommentar til Davids Salme 84 (Vulgata 83).

²² 1 Joh 3,2

uendelig, behøver du ikke være bange for, at du ikke altid skulle kunne prise ham, som du altid kan elske".²³

Vejen: Kristus

Babylon er direkte defineret ved, at den er fjern fra Gud. Det betyder imidlertid, at det er umuligt for mennesket af egen kraft at bryde op derfra til Gud. Det kan ganske vist forsøge at holde sig fjernt fra Babylons tummel og bevare erindringen om hjemlandet hos Gud. Dertil driver dets eget hjerte mennesket, som fornemmer, at verdens larm og strid ikke kan være alt, og Den hellige Skrift, som taler til ham om Gud og hans store gerninger. Augustin betegner Bibelens skrifter som Guds breve, der når os i det fjerne.²⁴ Alligevel lykkes det ikke mennesket trods denne hjælp at være Gud virkelig nær; Gud må åbenbare sig endnu mere umiddelbart for ham. Det sker ved, at Gud sender sin søn. Augustin betoner: "Ikke en eller anden fyrste eller en eller anden engel eller ærkeengel, men hans eneste søn".²⁵ Kristi opgave var det at vise menneskene vejen til Faderen, som de havde mistet. Men "det var for lidt for Gud, at hans søn kun skulle vise vejen, så han gjorde ham selv til Vejen, for at du kunne gå på den, hvorved han fører dig og selv går den".²⁶ "For at der skal findes en vej, hvorpå vi kan gå, kom han, til hvem vi ville gå, selv fra det sted".²⁷ "Han har udstrakt sig helt over til os; vi var jo langt borte, vandrede langt borte i det fremmede".²⁸ Idet Gud sendte Kristus til verden, slog han bro over den uendelige afstand mellem sig selv og mennesket, som mennesket havde skabt gennem sin synd. Da Kristus vendte tilbage til Faderen, gjorde han det muligt for alle, som ville det, at slutte sig til ham. Af mennesket kræves der egentlig ikke andet end at bevare den nærhed til Gud, der er givet i Kristus, at holde sig tættest muligt til Jesus og dermed så at sige i hans skygge at nå frem til Faderen.

Det vil altså sige: Det er ikke mennesket, der søger sig en vej til Gud med filosofiske, mystiske eller andre metoder, men det er Gud, som i Kristus åbner en vej til sig. Ja, endnu mere: Kristus går som den første denne vej, og det i begge retninger. Han kommer fra Gud til os i sin menneskevordelse, og han stiger fra jorden op til Faderen ved Himmelfarten. Idet han – uden at aflægge eller miste sin guddom – blev menneske, har han gjort det muligt for mennesket at komme til Gud som menneske. Han er midleren mellem Gud og menneske, fordi han har del i begge naturer og således i sig forbinder mennesket med Gud og Gud med mennesket. Netop deri ligger også hans måde at være vej på: Han forbinder det, som er adskilt. Augustin skriver: "Når der nemlig mellem en, som stræber efter et mål, og det efterstræbte mål befinder sig en vej, kan han håbe på at komme derhen. Hvis vejen ikke desto mindre mangler, eller man ikke kender den, hvad nytter det så at kende målet? Den eneste vej, som er fuldstændig sikret mod alle fejltagelser, er imidlertid ham selv, Gud og menneske på én gang – som Gud målet og som menneske vejen".²⁹

Jesu Kristi menneskelige natur er for os mennesker en vej til Gud. Gud er usynlig og derfor uerkendelig, men i Jesus Kristus har han gjort sig synlig og mulig at erkende. Idet han viste sig i menneskelig skikkelse og talte på menneskesprog, kunne Gud komme mennesket nær. Vejen, som Kristus således har åbnet for os, er ikke én blandt mange veje, som vi kan vælge imellem. Det er den eneste vej, og den, som forfejler den, går vild, for kun denne vej er samtidig også sandheden og livet.³⁰

²³ Sammesteds

²⁴ Jf. Augustin, Kommentar til Davids Salme 91 (Vulgata 90).

²⁵ Augustin, Kommentar til Davids Salme 110 (Vulgata 109), 3.

²⁶ Sammesteds.

²⁷ Augustin, Kommentar til Johannesevangeliet 2,2.

²⁸ Augustin, 10. prædiken til Første Johannesbrev.

²⁹ Augustin, Om Guds Stad. Oversat til dansk med indledning og noter af Bent Dalsgaard Larsen, 1.– 10. bog, Gads Forlag, 1984-86; 11.– 22. bog, Aarhus Universitetsforlag 1989-92.

³⁰ Jf. Augustin, Kommentar til Johannesevangeliet, 13,4.

Hvad betyder det konkret for os? Kristus var i Guds herlighed og er for os blevet menneske og alles træl. Han er gået ydmyghedens vej, er steget ned i det dybe; ham må vi tilslutte os, kun således kan vi sammen med ham også foretage hans opstigning til Faderen, til den varige bolig hos Faderen. Kristi vej førte først og fremmest til lidelse og død. For Augustin, der hadede søfart, var billedet herfor havet. Havet er symbol på alt skrækkeligt, kaotisk, dødbringende. Skal et menneske krydse havet, har han kun det eneste håb at forlade sig på et skib. For de kristne er korset det skib. "For ingen kan overskride denne verdens hav, uden at han bliver båret af Kristi kors".³¹ "Hjem sejler skibet til fædrelandet. Og kun på skibet kommer man dertil. Søfarere er vi jo, når vi kigger på bølgene og vejret i denne jordiske verden. Men ingen tvivl kan nå mig: Vi går ikke under, fordi vi bliver båret af korsets træ".³² "Kristus er altså for os blevet vejen, og dét vejen gennem havet, gennem døden. Selv kunne han vandre på havet,³³ men for os, som ikke kan det, bliver der som for Peter kun troen og skriget tilbage: Herre, frels mig".³⁴ "Du, der ikke som han kan vandre på havet, lad dig bære af skibet, lad dig bære af træet; tro på den korsfæstede, og du vil kunne nå målet".³⁵

Korset betyder at blive båret, men det betyder også død. Døden bliver intet menneske sparet for, men for den troende er døden ikke mere en rædselsfuld afbrydelse af alt håb, men vejen til Faderen. Den troende dør ikke mere sin egen død, der var straf for synd, men han dør Kristi død med, den, som fører ham til Gud, og som i den tidlige kirke blev set som den anden og egentlige fødsel. Til trods for dette har mennesket som levende væsen en angst for døden. Det vil ikke dø. "Vi ønsker at nå til Guds rige, men ikke gennem døden; nødvendigheden siger dig imidlertid: Kun ad denne vej kan du komme derhen. Du tøver med at komme ad denne vej, O menneske, mens Gud selv er kommet til dig ad denne vej?"³⁶

I Salme 87 hedder det: "Han har grundlagt sin by på hellige bjerge. Herren elsker Zions porte mest af alle Jacobs boliger ... den Højeste har selv grundfæstet det".³⁷ Dertil siger Augustin: "Denne by er vort mål. Men vi fandt ikke vejen, der var spærret som af tjørnekrat. Da gjorde byens konge sig selv til vejen, for at vi kan komme derhen. Vi går altså Kristi vej og er i ham. Endnu på pilgrimsfærden sukker vi i længsel efter den udsigelige fred, som venter os i hin by. Om den er der os forjættet: Hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte.³⁸ Mens vi er på vejen, lad os altså synge, for at vor længsel må vokse!"³⁹ Denne opfordring til at synge er meget vigtig for Augustin. Ved sang og strengeleg og lovprisning af Gud indøver vi dét, som skal blive vor evige glæde.⁴⁰

Vi kan og vil ikke forlade verden, men vi kan klamre os til den, eller vi kan i vort indre menneske give slip på den, fordi vi ved, at den ikke behøver at være alt for os. Det betyder ikke, som Augustin udtrykkelig betoner, at man foragter verdens goder og ringeagter dem, fordi man tror, at man med denne holdning kan fortjene sig større goder i Himmelen. Dette ville lige så lidt være en religiøs handle måde, som når et menneske faster dagen igennem, for så om aftenen at kunne spise desto mere. Fejlen ligger deri, at man ser afkald og belønning på det samme niveau. Men det er forkert: Det drejer sig ikke om et mere eller mindre af noget grundlæggende ens, men derimod om noget

³¹ Augustin, Kommentar til Johannesevangeliet, 2,2.

³² Augustin, Kommentar til Johannesevangeliet, 29,7.

³³ Matt 14,25: Men i den fjerde nattevagt kom han til dem, gående på søen.

³⁴ Matt 14,29b-30: Peter trådte ud af båden og gik på vandet hen til Jesus. Men da han så den stærke storm, blev han bange, og han begyndte at synke og råbte: "Herre, frels mig!"

³⁵ Augustin, Kommentar til Johannesevangeliet, 2,4.

³⁶ Augustin, Kommentar til Davids Salme 31 (Vulgata 30).

³⁷ Sl 87,2,5

³⁸ 1 Kor 2,9

³⁹ Augustin, Kommentar til Davids Salme 87 (Vulgata 86).

⁴⁰ Jf. Augustin, Kommentar til Davids Salme 148,4.

helt nyt, som Gud vil skænke os. Augustin skriver: "Forbered jer på noget uudsigeligt ...Vi skal skue noget, hvis beskuelse gør os salige, og dette alene vil være os nok".

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk